

beværelsen eller Ikke-Tilstedeværelsen af disse enkelte bestemte Sygdomme kan man forvisse sig ved en meget let Undersøgelse, og det er jeg ogsaa overbevist om, at Lægerne gjøre, om det end kan være forekommet det ærede Medlem, at de ikke see meget paa de paagjældende Børn. Det er altsaa dette, hvorpaa det kommer an. Andre sygelige Tilstande bevirkede iøvrigt, at den Kopper, som kommer frem, ikke har det rigtige og gode Udseende, og at den Lymfhe, der udvikler sig, ikke egner sig til Forplantning. Dette har til Følge, at heller ikke det Barn, hos hvilket Kopperne ikke have det rigtige ægte Udseende, benyttes til at forplante Kopperne videre. Ogsaa i saa Henseende skal Barnet undersøges, men det gjøre Lægerne ogsaa. Jeg tror saaledes, at det ærede Medlems Frygt i denne Retning i Virkeligheden er aldeles ugrundet. Naar det ærede Medlem endelig sagde: hvoreledes skulle vi høre os ad med Befolkningen? saa svarer jeg dertil: der er intet andet Middel overfor Befolkningen end at lade den selv ad Erfaringens Vej overbevise sig om, at den virkelig har Ret. Men denne Erfaring er daglig at vinde overalt i Landet. Enhver, der virkelig vil prøve og undersøge Sagen, kan paa hundrede Maader overbevise sig om, at det forholder sig, som jeg har sagt. Enkelte Menneker ere naturligvis saa særegen beskafne, at de ikke ret lulle Dinene op for, hvad der frembyder sig, og at det, naar de engang have faaet en Ting i deres Tanker, er overmaade vanskeligt at faae den ud igjen, men, skøndt det er ganske rigtigt, at saaledes kan det være, saa gaaer Sagen dog alligevel efterhaanden ogsaa for deres Bedkommende. Naar man kun ikke lader sig beherske af de ugrundede Forestillinger, som i denne Henseende kunne have en vis Udbredelse i Landet, saa har det ingen Nød: Sandheden vil nok trænge igjennem.

Ogenbøll: De saa Bemærkninger, som jeg kan ønske at gjøre, have nærmest paatrængt sig mig ved under Gjennemlæsningen af Lovforslaget at tænke mig det i Tiden praktisk anvendt som Lov. De ville fremkomme i Form af en Forepørgsel, som jeg vil gjøre,

og en Forklaring, som jeg maaffee tør udbede mig af den ærede Justitsminister, navnlig med Hensyn til Lovforslagets §§ 2 og 4. — Ved at see paa § 2 har jeg faaet det Indtryk, at der, forsaavidt Spørgsmaalet er om Paragraphens praktiske Anvendelse, er enten noget Utydeligt eller noget Mangelfuldt i den, som det vistnok vil være nødvendigt at faae rettet. Der staaer i § 2, at naar Forældrene eller andre Bedkommende undlade at forevise Lægeattest for, at et Barn er vaccineret, da skal det meldes til Skolecommissionen, som igjen har at sende Anmeldelse til Politimesteren, og saa følger der: „denne skal derefter undersøge Sagen og, saafremt Barnet findes ikke at være indpødet, give Bedkommende Tilhold om under en Bøde af 1 Rd. for hver Uge, Tilholdet oversiddes, at foranstalte Indpødingen foretagen“. Forholdet vil vel altsaa stille sig saaledes, at Politimesteren, naar han faaer en Anmeldelse af det omtalte Indhold, tilfiger den Bedkommende til at møde til Politiprotocollen og til den giver ham et Tilhold. Jeg gaaer nemlig ud fra, at „Tilhold“ i § 2 er taget i den almindelige juridiske Betydning, hvorefter det er en under en vis Form given Tilkjendegivelse, der bliver indført i Politiprotocollen, og hvori det bliver sagt til Bedkommende: „Du skal inden den og den Dag lade Dit Barn vaccinere, ellers koster det 1 Rd. for hver Uge, hvori Du oversidder Fristen“. Dette maa jo imidlertid vel at mærke ikke forstaaes saaledes, at man, naar den Paagjældende undlader at opfylde Tilholdet, uden videre kan affordre ham den nævnte Bøde eller sætte ham paa Band og Brød for 1 Rd. Det kan man ikke, fordi Tilholdet ikke er nogen Tilkjendegivelse, der har Gyldighed som en Dom. Der mangler den, hvad man kalder en terminus executionis; der mangler, kort sagt, dersom man skal gaae frem paa den Maade, som Lovforslaget synes at foreskrive, en Bemyndigelse for Politimesteren til at erquire Tilholdet. Dersom man vilde udvide Betydningen af Begrebet „Tilhold“ her i den Grad, at det gav Politimesteren en saadan Bemyndigelse, saa blev Tilholdet jo i Virkeligheden det Samme som en Høiesteretsdom; den Paagjældende var da aldeles værgeløs ltegeoverfor et saadant Tilhold, som dog